

Z materjo sva bila zelo navezana. Kljub temu, da sem se pred 10 leti preselil v Celje, kjer imam lastno družino, smo vsi skupaj vsak vikend obiskovali mamo. Večkrat smo jo peljali na nedeljsko kosilo, včasih pa je prišla tudi k nam med tednom, recimo vsaki drugi teden.

Na mater me vežejo lepi spomini, skrbela je zame in me vzgojila v moža, kakršen sem danes. Mati je bila v mojih očeh največja in najpomembnejša ženska, ki sem jo poznal. Sama je skrbela zame in ostale otroke, saj nas je oče zapustil že, ko mi je bilo 5 let. Poskrbela je, da smo vsi odrasli, vsi s fakultetno izobrazbo in nekateri danes z lastnimi družinami.

Mati je v zadnjih treh letih pazila na moje otroke med poletnimi počitnicami pri nas doma in se s svojimi vnuki zelo navezala. Vse nas je njena smrt zelo prizadela. Imel sem jo zelo rad in bi dal vse, da se vrne.

Med njenim staležem v bolnici oz. na intenzivni negi sem jo prišel obiskovati vsak drug dan, kljub temu, da večkrat ni bila pri sebi. Moja družina je trikrat šla z mano. Zelo težko mi je bilo gledati, ko so me njeni vnuki pred babico spraševali zakaj ne more z nami domov. Še toliko težje pa mi je bilo pojasniti čemu babi več ne prihaja na obiske. Moje otroka (stara 4 in 5 let) sem moral prvič seznaniti s pojavom smrti in jima pojasniti, da ju očka še dolgo ne bo zapustil.

Mitja Koračin